

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **H. V. T.,**
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
t. č. Vazební věznice Praha – Ruzyně, Staré náměstí 3/12, Praha 6,

zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační**
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2020, č. j. OAM-387/ZA-ZA11-HA13-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14, zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo dále rozhodnuto, že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.
2. Žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný dle něj nedostatečně zjistil skutkový stav věci, vykládá jej nesprávně, dochází tak k nesprávným závěrům, což se nejostřeji projevuje ve vztahu k (ne)udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce nerozporuje, že v případě azylu z humanitárních důvodů se plně uplatňuje institut správního uvážení. Domnívá se však, že žalovaný nereflektoval závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou odkázal. Z rozhodnutí nelze vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Je třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal. Zda důvody k jeho udělení budou či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce uvedl v rámci správního řízení, že chce v ČR zůstat, protože má v ČR svoji družku a dvě nezletilé děti, pro které by mělo neudělení mezinárodní ochrany fatální dopad do jejich života. Skutečnost, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, sama o sobě neznamená, že by žalobce neměl skutečný zájem o svoje děti. Bylo to první pochybení žalobce, poměřování trestné činnosti s péčí o děti je nesmyslné.
3. Správní orgán dle žalobce zejména pochybil v otázce neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Zákon o azylu ve svém ust. § 15a odst. 1 písm. c) zákona o azylu sice uvádí možnost neudělení doplňkové ochrany v případě důvodné pochybnosti o způsobení vážného zločinu, avšak zákon o azylu nikde blíže tento neurčitý právní pojem nespecifikuje. Žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí sám odkázal na Ženevskou úmluvu o právním postavení uprchlíků, která nabízí demonstrativní výčet faktorů, které je zapotřebí při posuzování pojmu „vážný zločin“ zohlednit, avšak přesto žalovaný tak neučinil, neboť uvedl, že nemůže posuzovat, zda byl spáchán trestný čin, kdo jej spáchal a nemůže ani posuzovat závažnost spáchaného trestného činu. Žalovaný tak pouze konstatoval, že z pohledu trestního zákoníku se jedná o zvlášť závažný zločin a lze jej tak obecně považovat za vážný. Takovýto postup je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 309/2016-28 ze dne 1. 2. 2017. Žalovaný nedostatečně posoudil všechny faktory pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu. Žalobce se měl činu dopustit před řadou let, kdy od spáchání uplynula již delší doba, a žalobce je vzorným člověkem. Žalobce uvedl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčí o důvodnosti udělení doplňkové ochrany. Rozpor s mezinárodními závazky žalobce shledává především v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života, v ČR má celé rodinné zázemí.
4. Žalobce napadá dále postup správního orgánu, který nevyhověl návrhu, aby mohl i žalobce využít svého práva dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále je „správní řád“) a seznámit se s podklady, případně navrhnout nějaké důkazy. Právní zástupce převzal právní zastoupení žalobce až v den seznámení s podklady, a tudíž nebyla

dostatečná doba k tomu, aby se seznámil s případem, proto požádal, aby byl žalobce taktéž seznámen s podklady, kdy to bylo vhodné a účelné především i z toho důvodu, že žalobce chtěl svého práva využít, avšak byl krátce před tím vzat do vyhošťovací vazby. Žalovaný nebyl v tomto vázán žádnými lhůtami a nic mu nebránilo požadovanému návrhu vyhovět. Neumožněním seznámení se s podklady způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem v průběhu správního řízení a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní podklady a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. K důvodnosti aplikace § 15a zákona o azylu žalovaný uvádí, že postupoval v souladu se zákonem i platnou judikaturou. Dle usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 60/2007 ze dne 7. 9. 2010 není vázán povinností zjišťovat možnou existenci důvodů dle § 12 nebo § 14a zákona o azylu v případě zjištění důvodů uvedených v ustanovení § 15 nebo § 15a tohoto zákona, na což v odůvodnění rozhodnutí poukázal. Součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí je i argumentace vztahující se k postupu správního orgánu ve věci seznámení s podklady. Správní orgán žalobce svým postupem na jeho právech nezkrátil, odkazuje na příslušnou pasáž odůvodnění. Související námitku nepřezkoumatelnosti považuje za neopodstatněnou. Žádné z tvrzení žalobce nelze považovat za důvod k udělení azylu dle § 12 písm. a), či § 12 písm. b) zákona o azylu, stejně tak ani za skutečnost hodnou zvláštního zřetele v tom smyslu, že by měl z uvedeného důvodu být žalobci udělen humanitární azyl. Žalovaný se zabýval konkrétními okolnostmi individuálního žalobcova případu, nepřihlížel toliko k zařazení jím prokazatelně spáchaného trestného činu do kategorie zvláště závažných zločinů ve smyslu ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Správní orgán tedy nevycházel tedy toliko z definice obsažené v trestním zákoníku, nýbrž přihlédl ke konkrétním okolnostem případu a zabýval se touto problematikou (v souladu s Ženevskou úmluvou) z hlediska více faktorů. Podotýká, že konkrétní výše fakticky uloženého trestu odnětí svobody je pouze jedním z nich. V celkovém kontextu (povahy a rozsahu spáchaného skutku, jeho společenské nebezpečnosti a zařazení k výkonu trestu do věznice s ostrahou) nesvědčí zjištěné skutečnosti o nízké závažnosti spáchaného skutku, jak se žalobce snaží v žalobě naznačit. Z napadeného správního rozhodnutí jsou dle názoru žalovaného dostatečně seznatelné důvody, pro které žalobcem spáchaný zločin shledává jako vážný.
6. Z obsahu spisového materiálu, vplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
7. V žádosti žalobce uvedl, že nemá žádné náboženské přesvědčení, ve Vietnamu byl členem komunistické strany, členem strany již není a o politiku se nezajímá. Je svobodný, má však partnerku, se kterou má dvě děti, družka má v ČR trvalý pobyt. Děti žalobce žijí s matkou v Teplicích. Ve Vietnamu byl naposled v roce 2012, od té doby je v ČR. Po celou dobu zde měl vyřízeno vízum za účelem podnikání. Důvodem podání žádosti je, že by chtěl v ČR zůstat se svou družkou a dětmi. V ČR páchal trestnou činnost, bojí se, aby jej za ni nepotrestali ve Vietnamu.
8. Při pohovoru sdělil, že do ČR poprvé přijel v roce 2005 na dovolenou, v roce 2012 za prací. Měl zde pracovní vízum a už i trvalý pobyt, ale byl mu zrušen z důvodu páchaní trestné činnosti. Konkrétně šlo o obchod s drogami. Nedávno byl podmíněně propuštěn

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

z 10letého trestu odnětí svobody po pěti letech. Byl mu také uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. V případě návratu do Vietnamu by se žalobci rozpadla jeho rodina. Také má strach, že by jej tam mohl někdo potrestat za trestnou činnost páchanou v ČR. Vládně tam komunistická strana a mohou dělat cokoli. Partnerka ani děti se s ním do Vietnamu vrátit nechtějí. Členem strany byl od roku 2002 a možná je doposud, není si jist, již se o politiku nezajímá. Ve Vietnamu nikdy žádné problémy neměl. Zdržuje se u družky v Teplicích.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
16. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

17. Úvodem soud konstatuje, že postup žalovaného shledal souladný se zákonem, napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil a přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě své závěry odůvodnil. Pro rozhodnutí si opatřil dostatečné podklady, přičemž se jednalo jednak o výpověď žalobce, a dále o informace o bezpečnostní situaci ve Vietnamu převážně z roku z roku 2020.
18. Konkrétně si žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně tři napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81 uvedl: „*Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
19. K námitce, že se žalobce nemohl seznámit s podklady, soud uvádí následující. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce si dne 25. 9. 2020 osobně vyzvedl předvolání k seznámení s podklady ze dne 22. 9. 2020, kterým byl žalobce vyzván, aby se k seznámení s podklady dostavil dne 8. 10. 2020. Následně se předmětný úkon uskutečnil za účasti právního zástupce žalobce, přičemž ve spise je založena plná moc pro právního zástupce žalobce Mgr. Marka Eichlera. Při seznámení s podklady právní zástupce požádal, aby z důvodu, že byl žalobce vzat do vyhošťovací vazby a nemohl řádně využít svého práva, mohl být žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci ve vazební věznici v Litoměřicích. Žalovaný odkázal na § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují s písemností pouze zástupci, a konstatoval, že dle jeho názoru bylo zcela dostačující, že se ke správnímu orgánu dostavil právní zástupce žalobce, který se mohl adekvátně s podklady seznámit či se k nim vyjádřit a navrhnout jejich doplnění. Uvedl, že není rozhodné, kde se žalobce v daný den nacházel, neboť i kdyby se zdržoval v místě hlášeného pobytu, nebyl by k tomuto úkonu osobně předvolán.
20. Žalovaný vyhotovil předvolání k seznámení s podklady dne 22. 9. 2020, přičemž jej adresoval žalobci na adresu xx, žalobce si jej sám vyzvedl dne 25. 9. 2020, neboť tehdy ještě nebyl ve vazbě. Skutečnost, že se žalobce nachází ve vazbě, jakož i skutečnost, že je právně zastoupen, byla žalovanému dle spisu známa až dne 8. 10. 2020, tedy v den konání pohovoru, neboť až v tento den se právní zástupce žalobce dostavil k seznámení s podklady a doložil plnou moc. Následně žalovaný zjistil, že dne 1. 10. 2020 byl žalobce dodán do vyhošťovací vazby do Vazební věznice Litoměřice. Předvolání bylo řádně doručeno přímo žalobci, který na něj následně reagoval tím, že si obstaral právního zástupce, který se dostavil k seznámení s podklady a požádal, aby se s podklady mohl seznámit i žalobce ve vazební věznici.

21. Žalovaný ohledně toho uvedl, že vzhledem k tomu, že si žalobce zvolil právního zástupce, byl tento schopen a povinen zhodnotit podklady pro vydání rozhodnutí, či navrhnout jejich doplnění, nebo na ně jinak reagovat. Soud má za to, že právní zástupce žalobce měl možnost se s podklady řádně seznámit a reagovat na ně, přičemž lze souhlasit s žalovaným, že to byl právě právní zástupce, kdo by měl být schopen podklady adekvátně posoudit, žalobce byl při tomto úkonu již právním zástupcem zastupován. Vzhledem k tomu, že právní zástupce při prováděném úkonu sdělil, že si pořídí kopie podkladů, měl možnost je i následně prezentovat žalobci, přičemž bylo možné poté například správnímu orgánu zaslat ohledně nich vyjádření. Právní zástupce neuvedl žádné překážky, které by takovému zprostředkování podkladů žalobci měly bránit. Správnímu orgánu nesdělil a ani následně nezaslal žádné vyjádření, ze kterého by bylo zřejmé, že s podklady nesouhlasí či má jakékoli námitky.
22. Soud též neshledal tvrzené nedostatky ohledně skutkových zjištění žalovaného. Žalovaný se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobce uvedl, a porovnal je se závěry vyplývajících z podkladů. Postup žalovaného byl v souladu s právními předpisy i judikaturou, například v této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, kde uvedl: „*Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*“ Žalovaný zohlednil všechna tvrzení žalobce, avšak neshledal jím tvrzené skutečnosti azylově relevantní, přičemž se žalovaný postupně vypořádal se všemi možnostmi udělení mezinárodní ochrany žalobci.
23. Ohledně možnosti udělení azylu dle § 12 zákona o azylu žalovaný uvedl, že z výpovědi žalobce nevyplývalo, že by byl ve Vietnamu jakkoli politicky činný takovým způsobem, že by mu za toto jednání mohlo hrozit pronásledování, azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobci neudělil. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
24. Konkrétně žalovaný svůj závěr odůvodnil tak, že žalobce sice sdělil, že od roku 2002 byl členem komunistické strany, avšak při pohovoru dodal, že neví, zda jím stále je či nikoli, o politiku se nadále již nezajímá. Žalovaný proto na základě těchto tvrzení dospěl k závěru, že žalobce nesdělil nic, co by svědčilo o tom, že by měl být ve Vietnamu pronásledován v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod. Obavy žalobce, že by mohl být pronásledován z politických důvodů, neshledává důvodné ani soud, přičemž je považuje za spíše spekulativní povahy. Jakkoli mohl být žalobce členem uvedené politické strany, pakliže ani sám nemá postaveno na jisto, zda je doposud jejím členem, a potvrdil, že o politiku se nezajímá, nelze z těchto skutečností dovodit, že by měl mít ve vlasti v této souvislosti potíže.
25. Pokud jde o obavy žalobce z toho, že by mohl být ve Vietnamu postižen či vězněn za to, že v ČR páchal trestnou činnost, za kterou zde byl odsouzen a byl mu uložen trest odnětí svobody, žalovaný se jimi detailně zabíral na straně 5 – 7 rozhodnutí. Žalovaný hodnotil, zda by mohlo žalobci hrozit nebezpečí ze strany vietnamských státních orgánů v souvislosti s jeho trestní minulostí v ČR. Dovodil, že dle obecných ustanovení trestního zákoníku ve Vietnamu může být vietnamský občan v zemi trestně stíhán i pro trestný čin, který spáchal v zahraničí, trestní zákoník však výslovně neuvádí, zda dané platí i v případě, kdy byl pro trestný čin občan již ve třetí zemi odsouzen. Nelze vyloučit, že v případě

zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu. ZÚ ČS EU zatím neregistrují případ, kdy by místní soudy vynesly rozsudek v totožném trestním případě, za který byl již pachatel odsouzen v jiné zemi. Jiným případem je takový, kdy dříve obžalovaný občan ve Vietnamu byl po svém návratu ze zahraničí odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, to je vynesením rozsudku za trestné činy, které spáchal ve Vietnamu ještě před svým pobytem v zahraničí. Toto však případ žalobce není, neboť v jeho případě došlo k páchaní trestné činnosti až v zahraničí – na českém území.

26. Z Informace Australské vlády Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Vietnam ze dne 13. 12. 2019 *„Zásada zákazu dvojího trestu za stejný čin je zakotvena v ústavě, trestním zákoníku a trestním zákoně (2015). Také je zmíněna v zákoně o vzájemné pomoci (2008). Podle Ministerstva spravedlnosti ve Vietnamu platí zákaz dvojího trestu za stejný čin: s osobami odsouzenými v zahraničí za závažné trestné činy, které si odpykaly své tresty a vrátily se do Vietnamu, nemůže být ve Vietnamu zahájen další soudní proces kvůli stejným trestným činům. Článek 6 trestního zákoníku stanoví, že lidé, kteří spáchali trestné činy v zahraničí, za něž si tito lidé neodpykali žádný trest, mohou být ve Vietnamu zkoumáni z hlediska trestní odpovědnosti.“* Toto však není případ žalobce, neboť ten sice na území ČR páchal trestnou činností, za kterou byl odsouzen, avšak trest si zde již vykonal. V případě potíží žalobce ze strany třetích osob lze doplnit závěry Nejvyššího správního soudu, které uvedl v usnesení č. j. 10 Azs 112/2019 – 34 ze dne 26. 6. 2019: *„Právní systém ve stěžovatelské zemi původu, byť jistě není ideální, dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003-65, co do situace ve Vietnamu obecně viz též rozsudek ze dne 26. 9. 2018, čj. 7 Azs 265/2018-27).“*
27. Žalovaný dále uvedl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany považuje za účelovou s cílem zajistit si na území ČR legální pobyt. K tomu lze shrnout, že žalobce z území Vietnamu vycestoval zcela bez problémů v roce 2012, od té doby ve vlasti nebyl. Po dobu pobytu tam nicméně neměl žádné problémy, jak výslovně potvrdil při pohovoru. V ČR následně měl pobytové oprávnění, dokonce měl povolen trvalý pobyt. O ten však přišel vlastní vinou, když následně páchal trestnou činností. Svou žádostí o mezinárodní ochranu se žalobce dle žalovaného snaží čistě o zabránění jeho vycestování z území ČR. K tomu soud ve shodě s žalovaným dodává, že jestliže má žalobce v úmyslu si na území ČR opětovně legalizovat svůj pobyt, je třeba postupovat podle příslušných právních předpisů, kdy k tomuto neslouží zákon o azylu, nýbrž je třeba postupovat podle předpisů cizineckého práva. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
28. Žalovaný u žalobce neshledal žádný důvod, pro který by žalobci udělil azyl dle § 13 zákona o azylu, ani důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo možné

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

mu udělit azyl dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se přitom rodinnými, sociálními i ekonomickými poměry žalobce. Není tedy pravdou, že by zkoumání těchto poměrů pominul.

29. Žalobce v protokolu k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je svobodný, s partnerkou však mají dvě děti, přičemž obě žijí v Teplicích s matkou. K tomu soud předesílá, že pokud jde o soukromé a rodinné vazby, partnerka i děti žalobce se mohou do Vietnamu vrátit společně s žalobcem, který neprokázal, že by své rodinné vazby ve vlasti realizovat nemohl. Pakliže partnerka ani děti do Vietnamu odjet nechtějí, není toto relevantní azylový důvod. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může dojít (až na výjimky) pouze v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele.
30. Existence rodinných vazeb nepředstavuje bez dalšího azylově relevantní důvod. V usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 84/2015 - 24, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“* K tomuto v usnesení č. j. 5 Azs 167/2016 - 25 ze dne 16. 11. 2016 Nejvyšší správní soud dále doplnil: *„Podle citovaného rozhodnutí se nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý život v jiné zemi, například tam, kde se nachází ostatní příbuzní. U stěžovatele nebylo prokázáno, že by nemohl založit rodinu, budovat své zázemí či prohlubovat rodinné vazby (včetně těch s příbuznými pobývajícími v České republice) v zemi původu. V usnesení ze dne 11. 9. 2014, č. j. 5 Azs 22/2013 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že skutečnost, že cizinec nemá v zemi původu žádné zázemí a nemůže spoléhat ani na pomoc svých příbuzných, sama o sobě neodůvodňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.“*
31. Žalobce přitom nepoukázal na žádnou konkrétní překážku. Žalovaný také konstatoval, že pokud jde o zásah do rodinných poměrů žalobce, nelze pominout žalobcovu trestnou činnost, neboť v jejím důsledku zapříčinil žalobce významný zásah do svých rodinných poměrů především sám vlastní vinou. Takovým počínáním tedy žalobce upevnění svých rodinných vazeb rozhodně nepřispěl. Doložil sice rodné listy dětí a smlouvu o užívání družstevního bytu, avšak tím pouze doložil svá faktická tvrzení. Lze uzavřít, že žalobce se vlastní vinou uvedl do situace, kdy realizace jeho rodinných vazeb byla značně omezena, rodinné vazby nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a žalobce neprokázal, že by nemohl vést rodinný život ve vlasti. Žalovaný nepominul posoudit ani ekonomické poměry žalobce, zohlednil i jeho věk a zdravotní stav, přičemž nenalezl žádný důvod zvláštního zřetele hodný, na základě kterého by žalobci bylo možné udělit azyl z humanitárních důvodů, s čímž se soud plně ztotožňuje.
32. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při posuzování naplnění předpokladů pro aplikaci stanovení § 15a zákona o azylu v daném případě vycházel ze

zjištění, že žalobce byl v České republice odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 2 T 8/2015 ze dne 29. 7. 2015 za spáchání zvlášť závažného zločinu

nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody na deset let a pro výkon trestu byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Žalobci byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 2 000 Kč, tedy celkem 200 000 Kč, trest vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou a trest propadnutí náhradní hodnoty, a to finanční hotovosti ve výši 38 000 Kč. Uvedený rozsudek byl usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 12 To 77/2015-923 ze dne 3. 11. 2015 zrušen ve výrocích o uložených trestech odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, o peněžitém trestu a o stanovení náhradního trestu odnětí svobody s tím, že výrok o vině zůstal nedotčen, žalobce byl nově zařazen do věznice s ostrahou a výroky o uložených trestech vyhoštění a propadnutí náhradní hodnoty zůstaly v platnosti. Žalobci byl tedy stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 8 až 12 let.

33. Žalovaný se dále zabýval tím, zda zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, lze považovat za vážný zločin ve smyslu zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že pojem „vážný zločin“ není příslušnými právními předpisy definován, žalovaný nejprve přistoupil k vymezení tohoto pojmu. Uvedl, že ustanovení § 14 odst. 1 trestního zákoníku stanovuje, že trestné činy se dělí na přečiny a zločiny, přičemž přečiny jsou dle § 14 odst. 2 trestního zákoníku všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let.

Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvlášť závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. Žalovaný

v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/2016, dle kterého takové vymezení vážného zločinu založené pouze na definici obsažené v trestním zákoníku, by bylo zjednodušené a nedostatečně zohledňující povahu azylového práva. Nejvyšší správní soud také konstatoval, že pojem „vážný zločin“ je třeba vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženevská úmluva). Nejvyšší správní soud dále připomněl, že výkonem tohoto pojmu se již zabýval i Soudní dvůr Evropské Unie v rozsudku ze dne 9. 11. 2010, č. C-57/09 a C-101/09, kdy dospěl k závěru, že

vážný zločin, na jehož základě lze žadatele vyloučit z možnosti udělení mezinárodní ochrany, musí být skutečně závažný, tj. musí dosahovat vysokého stupně závažnosti. Posouzení vážnosti zločinu pak musí být provedeno vždy konkrétně s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu. Žalovaný uvedl, že trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je za okolností jako v případě žalobce, tedy že jej spáchal ve velkém rozsahu, stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 8 - 12 let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy jedná o zvlášť závažný zločin a lze tak konstatovat, že zločin, který žadatel spáchal, je obecně považován za vážný.

34. Pokud se jedná o povahu zločinu, z jehož spáchání byl žalobce usvědčen a uznán vinným, a pro který byl odsouzen, žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru se jedná o zločin nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu, třebaže byl žalobci uložen trest v polovině trestní sazby. Míru společenské škodlivosti žalovaný vyhodnotil jako velmi vysokou. Jako polehčující okolnost bylo vzato v úvahu, že před spácháním trestného činu vedl žalobce řádný život. Přítěžujícími okolnostmi bylo, že čin spáchal po předchozím uvážení, ze

ziskuchtivosti, a též, že v něm pokračoval delší dobu. Celkové množství metamfetaminu prodaného žalobcem přesáhlo více než 4 x velký rozsah, a postačovalo k použití pro velký počet konzumentů, přičemž droga měla poměrně značnou kvalitu. Pokud by nedošlo k zadržení žalobce, je možné, že by v jednání pokračoval nadále. O závažnosti trestné činnosti žalobce dále svědčí, že mu byly soudem uloženy též další tresty. Rozsudkem odvolacího soudu byl žalobce při nedotčeném výroku o vině odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 let, byl zařazen do věznice s ostrahou. Žalovaný dodal, že žalobci též přitěžuje, že jednal v součinnosti s dalšími osobami, a též fakt, že se jednalo o prodej metamfetaminu, který patří mezi tzv. „tvrdé drogy“, kdy dopady jeho užívání jsou velmi vážné.

35. Žalovaný neopomněl hodnotit tuto otázku rovněž v souvislosti s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU. Rovněž odkázal na dopady, které má výroba a obchod s omamnými a psychotropními látkami na společnost, kdy boj proti tomuto typu kriminality je proto řešen i v mezinárodním měřítku. Soud se se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil a ve shodě s ním dospěl k závěru, že žalobce spáchal závažný zločin, který je předvídan v ustanovení § 15a zákona o azylu, pro vyloučení z možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť žalobce se aktivně podílel na trestné činnosti spočívající v prodeji tvrdých drog ve velkém rozsahu – odpovídajícím až cca 350 000 uživatelským dávkám. Dopad trestné činnosti do rodinného okolí uživatelů drog i celé společnosti je tak velmi významný a nelze mít jakékoliv pochybnosti o naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a zákona o azylu ve věci žalobce (více např. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 352/2019 -21).
36. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 2. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.